

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobkyně: **obec Moravany**, se sídlem Vnitřní 49/18, 664 48 Moravany, zastoupené JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Bubeníčкова 502/42, 615 00 Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 17, 117 05 Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 10. 2015, č. j. 51206/2015/2015-15111, sp. zn. 42 VH 9384/2014-15111,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru životního prostředí (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 18. 6. 2015, č. j. JMK 77243/2015, kterým byla žalobkyni podle ust. § 33 odst. 9 písm. d) zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou

potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích) uložena pokuta ve výši 50.000 Kč a byla jí uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Výrokem I. správní orgán prvního stupně rozhodl o tom, že žalobkyně se jako vlastník kanalizace pro veřejnou potřebu dopustila správního deliktu podle ust. § 33 odst. 2 písm. f) zákona o vodovodech a kanalizacích tím, že neudělením písemného souhlasu neumožnila napojení provozně související kanalizace zajišťující odkanalizování obytného souboru 7 RD „K Pegasu“, katastrální území Moravany u Brna, na stávající kanalizaci pro veřejnou potřebu ve vlastnictví žalobkyně, čímž došlo k porušení § 8 odst. 4 zákona o vodovodech a kanalizacích, v období 19. 2. 2014 – 31. 5. 2015.

[3] Výrokem II. bylo rozhodnuto o tom, že žalobkyně se jako vlastník vodovodu pro veřejnou potřebu dopustila správního deliktu podle ust. § 33 odst. 3 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích tím, že neudělením písemného souhlasu neumožnila připojení vodovodních přípojek pro 7 RD obytného souboru „K Pegasu“, katastrální území Moravany u Brna, na stávající vodovod pro veřejnou potřebu ve vlastnictví žalobkyně, čímž došlo k porušení § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích, v období 19. 2. 2014 – 31. 5. 2015.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[4] Ve včas podané žalobě žalobkyně navrhla, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a aby žalovanému byla uložena povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení.

[5] Předně žalobkyně namítala, že činy vymezené ve výrocích I. a II. napadeného rozhodnutí nejsou dostatečně a nezaměnitelně specifikovány, neboť neobsahují specifikaci (místní, časovou, způsobem spáchání) skutku, který je žalobkyni kladen za vinu. Časové určení je sice ve výrocích uvedeno, není však zřejmé, zda se vztahuje ke skutku, k následku nebo k právní kvalifikaci. Z obsahu výroků ani není zřejmé, zda za správní delikt je považováno neudělení souhlasu nebo neumožnění napojení kanalizace/vodovodních přípojek nebo oba tyto činy.

[6] Nezákonnost napadeného rozhodnutí žalobkyně spatřuje i v tom, že činy popsáné ve výrocích I. a II. se nestaly. Následkem neudělení písemného souhlasu není neumožnění napojení kanalizace/připojení vodovodních přípojek, což vyplývá i z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, dle něhož zamítavý postoj vlastníka vodovodu a kanalizace má negativní vliv na možný další rozvoj lokality, nikoliv na samo připojení. Žalobkyně zdůraznila, že ze správního spisu nevyplývá, že by společnost UNIVERZ building s.r.o. (dále také jen „UNIVERZ“) již vybudovala provozně související kanalizaci/vodovodní přípojky, jedná se tedy o neexistující kanalizaci/vodovodní přípojky. Mezi neudělením písemného souhlasu a umožněním či neumožněním napojení kanalizace/vodovodních přípojek podle žalobkyně není žádná věcná ani právní souvislost.

[7] Žalobkyně namítala, že činy popsáné ve výrocích I. a II. nesplňují zákonnou definici skutkové podstaty správního deliktu. Má za to, že zákon o vodovodech a kanalizacích neukládá vlastníkům vodovodů a kanalizací vydávat písemné souhlasy a nepodmiňuje

umožnění napojení vodovodů a kanalizací písemným souhlasem. Z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by existovaly nějaké vodovodní přípojky/kanalizace, jejichž napojení žalobkyně neumožnila.

[8] I kdyby souhlas vlastníka s připojením vodovodu/kanalizace byl podmínkou pro vydání územního souhlasu, tato věc podle žalobkyně nespadá do věcné působnosti správního orgánu prvního stupně ani žalovaného, jelikož tyto nejsou příslušné k vedení řízení dle stavebního zákona ani k vytváření podmínek pro úspěch třetích osob v řízení dle stavebního zákona.

[9] Důvod nezákonnosti žalobkyně shledává i v nesprávném právním posouzení věci. Zdůraznila, že ust. § 8 odst. 4 a 5 zákona o vodovodech a kanalizacích neukládá vlastníkovvi vydávat souhlas s napojením či připojením, ale ukládá mu pouze povinnost umožnit napojení. Má za to, že není v působnosti žalovaného ani správního orgánu prvního stupně, aby posuzoval záležitosti spojené s umístováním či povolováním staveb, ani aby aplikoval na řízení ve věci sankce za neumožnění napojení na vodovody a kanalizace vodní a stavební zákon. Touto interpretací zákona správní orgány podle žalobkyně omezily její ústavně zaručená práva, neboť povinnosti lze ukládat jen na základě zákona a v jeho rámci.

[10] Žalobkyně nesouhlasí se závěrem, že neumožnění napojení dosud neexistující provozně související komunikace a připojení neexistujících vodovodních přípojek je důsledkem pouze neudělení písemného souhlasu žalobkyně. Zdůraznila, že nebyl proveden žádný důkaz o tom, že by nějaké stavební či územní řízení bylo v předmětné věci zahájeno. Souhlasy vydané jiným osobám přitom žalobkyně považuje za irelevantní, neboť nezakládají žádná práva společnosti UNIVERZ.

[11] Žalobkyně dále namítala, že výrok a odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou v rozporu. Zatímco ve výroku je uvedeno, že žalobkyně se dopustila správního deliktu tím, že neudělením písemného souhlasu neumožnil napojení kanalizace/vodovodních přípojek, v odůvodnění uvedl, že souhlas či nesouhlas vlastníka u staveb, které jsou ve stadiu příprav, je nezbytné vydat pro potřeby stavebního povolení právě v době plánování těchto staveb.

[12] Další důvod nezákonnosti napadeného rozhodnutí žalobkyně shledává v tom, že správní orgán nezjistil skutečný stav významný pro vydání napadeného rozhodnutí, neboť záměr společnosti UNIVERZ, který žalobkyně údajně zmařila, není v souladu s územním plánem.

[13] Žalobkyně dále poukázala na vady řízení. Namítala, že správní orgán zacházel zcela svévolně s provedenými důkazy, neboť se nezabýval tou částí výsledku svědkyně J. V. týkající se územního řízení o umístění stavby 7 RD obytného prostoru „K Pegasu“ ani si nevyžádal u stavebního úřadu zprávu či spis o probíhajících územních a stavebních řízeních. Dále namítala, že správní orgán nevyhodnotil důvodnost výzvy žalobkyně společnosti UNIVERZ a nezohlednil, že obsah žádosti společnosti UNIVERZ ze dne 17. 2. 2014 byl nesrozumitelný, v důsledku čehož si žalobkyně nemohla být jistá, co vlastně společnost žádala.

[14] Pochybení žalobkyně spatřuje konečně v tom, že dokazování listinami nebylo provedeno v souladu se zákonem. Namítala, že správní orgán ji nevyrozuměl o provádění

důkazů mimo ústní jednání a že správní orgán neučinil záznam do spisu o provedení jednotlivých listinných důkazů. Přitom poukázal na rozsudek NSS ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7 As 95/2015-49 (všechna zde uvedená rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz).

III. Vyjádření žalovaného k žalobě, replika žalobkyně a další vyjádření žalovaného

[15] Ve vyjádření k žalobě žalovaný předně uvedl, že tvrzení žalobkyně o nedostatečné specifikaci činů ve výrocích rozhodnutí považuje za účelové, z výroku rozhodnutí je podle něj zjevné, za jaké jednání je žalobkyni ukládána pokuta, včetně odkazu na porušená ustanovení. Za důvodnou žalovaný nepovažuje ani námitku, že skutek, který byl žalobkyni kladen za vinu, se nestal. Uvedl, že vlastník vodovodu a kanalizace musí plnit své povinnosti vyplývající ze zákona o vodovodech a kanalizacích v každé etapě rozvoje, výstavby i provozování vodovodu a kanalizace. Tím, že žalobkyně nevydala společnosti UNIVERZ souhlasné stanovisko s připojením na vodovod a kanalizaci, nepochybně znemožnila toto připojení provést. Toto stanovisko je totiž nezbytným předpokladem pro povolení stavby dle stavebního zákona. Podle žalovaného nemůže obstát restriktivní výklad žalobkyně, že ust. § 8 odst. 4 a 5 zákona o vodovodech a kanalizacích je nutno chápat výhradně ve smyslu faktických překážek napojení na kanalizaci či vodovod. Neumožnění napojení podle něj může spočívat i ve vytvoření právních překážek tohoto napojení, po stavebníkovi totiž nelze požadovat, aby při vědomí, že nemá souhlasné stanovisko vlastníka vodovodu a kanalizace, svévolně a protiprávně prováděl stavební práce a tím se sám vystavoval riziku správní sankce. K námitce, že nebyl proveden žádný důkaz o tom, zda nějaké územní či stavební řízení bylo zahájeno, žalovaný uvedl, že tato skutečnost nemá pro posouzení věci žádný význam. Žalovaný se neztotožnil ani s tvrzením, že záměr stavby kanalizace a vodovodních přípojek existuje jen jako prostý záměr v hlavě statutárního orgánu společnosti UNIVERZ. Uvedl, že k záměru byla zpracována řádná projektová dokumentace a tato byla doložena žalobkyni spolu se žádostí stavebníka o napojení vodovodu a kanalizace. K namítanému rozporu mezi výrokem a odůvodněním rozhodnutí žalovaný uvedl, že se nejedná o rozpor, ale o specifikaci právních překážek vzniklých v důsledku neudělení souhlasu s realizací přípojek. K námitce rozporu záměru s územním plánem žalovaný uvedl, že soulad stavby s územním plánem posuzuje věcně a místně příslušný stavební úřad, nikoli žalobkyně. Zdůraznil, že jediným zákonným důvodem pro případné negativní stanovisko je skutečnost, že napojení neumožňují kapacitní a technické možnosti, jinými hledisky se vlastník vodovodu nezabývá. Pochybení žalovaný nespatřuje ani v tom, že si správní orgán prvního stupně nevyžádal spis u stavebního úřadu za účelem zjištění, zda je či není aktuálně vedeno stavební řízení ve věci povolení záměru stavebníka, protože takové zjištění by bylo pro posouzení věci zcela irelevantní. K námitce, že správní orgán nevyhodnotil obsah žádosti o napojení kanalizace z hlediska srozumitelnosti, žalovaný uvedl, že z předmětného dopisu stavebníka je zřejmé, že se jedná o žádost o napojení na kanalizaci, zatímco předchozí žádost se týkala napojení na vodovod. Pokud žalobkyně namítala, že v řízení nebyly řádně provedeny důkazy listinou, žalovaný uvedl, že žalobkyně nekonkretizovala, u kterých listin mělo k pochybení dojít. Většina listin, z nichž vycházelo napadené rozhodnutí, neměla povahu důkazů, ale jiných podkladů pro vydání rozhodnutí, kromě toho všechny tyto listiny byly po celou dobu řízení součástí správního spisu. Nemohlo tudíž dojít k žádné újmě na procesních právech žalobkyně.

[16] V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika žalobkyně, v níž tato především setrvala na žalobní argumentaci. Má za to, že pokud žalovaný argumentuje tím, že povinnost umožnit napojení provozně souvisejícího vodovodu a kanalizace obsahuje i povinnost vydat závazné stanovisko s takovým napojením, pak protiústavně extenzivně interpretuje nejen hmotněprávní povinnosti žalobkyně, ale také skutkovou podstatu správních deliktů. Ust. § 8 odst. 4 a 5 zákona o vodovodech a kanalizacích ukládá vlastníkům povinnost umožnit napojení na vodovody a kanalizace, tedy takové napojení strpět - *pati*, právní úprava však vlastníkům neukládá žádnou konkrétní povinnost - *facere*. Aby neudělení souhlasného stanoviska vůbec mohlo vyvolat neumožnění napojení provozně související kanalizace a byl splněn kauzální nexus mezi jednáním žalobkyně a naplněním skutkové podstaty správního deliktu, musí být navíc naplněny další podmínky - kanalizace určená k napojení musí existovat, aby bylo co napojit. Žalobkyně namítala, že ani ze stavebního zákona nevyplývá, že souhlasné stanovisko je nezbytnou podmínkou vydání územního rozhodnutí.

[17] Dne 25. 7. 2017 bylo soudu doručeno vyjádření žalobkyně v reakci na rozsudek ze dne 20. 12. 2016, č. j. 29 A 45/2014-66, vydaný zdejším soudem v typově totožné věci. Žalobkyně připustila, že právní úprava upravuje postup, jímž se zájemce o výstavbu může domoci stanoviska vlastníka technické infrastruktury, a to ještě před podáním žádosti o územní rozhodnutí/souhlas. Způsob, jak se zájemce o výstavbu může domoci tohoto stanoviska, však nespočívá v žádosti o souhlas s napojením, jak dovodil žalovaný, ale je výslovně upraven v ust. § 161 odst. 1 stavebního zákona jako informační povinnost vlastníka technické infrastruktury. Podmínky napojení ve smyslu ust. § 161 odst. 1 stavebního zákona věcně i právně korelují s možností a způsobem napojení ve smyslu ust. § 86 odst. 2 písm. c) stavebního zákona, ust. § 105 odst. 1 písm. d) a ust. § 110 odst. 2 písm. e) stavebního zákona. Nesplnění této zákonné povinnosti poskytnout předmětné údaje je sankcionováno jako správní delikt podle stavebního zákona, o takovém správním deliktu však řízení nebylo vedeno. Nebylo rovněž zjištěno, že by třetí osoba uplatnila vůči žalobkyni žádost o stanovisko vlastníka veřejné technické infrastruktury k možnosti a způsobu napojení ve smyslu ust. § 161 odst. 1 stavebního zákona.

[18] V reakci na vyjádření žalobkyně bylo dne 14. 8. 2017 soudu doručeno další vyjádření žalovaného, v němž žalovaný setrval na svém stanovisku, že podaná žaloba není důvodná. K poukazu žalobkyně na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 12. 2016, č. j. 29 A 45/2014-66, žalovaný uvedl, že soud v této věci shledal důvodnou pouze námitku nesprávného určení rozhodné úpravy zákona o vodovodech a kanalizacích, žádné jiné nedostatky však v postupu žalovaného neshledal. Soud naopak vyslovil jednoznačný názor, že při tzv. kvalifikované nečinnosti vlastníka infrastruktury dochází ke spáchání správního deliktu podle zákona o vodovodech a kanalizacích a že v daném případě bylo možno o takové kvalifikované nečinnosti hovořit. Žalovaný poukázal rovněž na názor soudu, že klíčový právní názor žalobkyně je mylný, jelikož k porušení povinností podle ust. § 8 odst. 4 a 5 zákona o vodovodech a kanalizacích může dojít i ve fázi před vybudováním nového vodovodu a kanalizace, příp. jejich přípojek, a že i z hlediska stavebního zákona je logické, pokud stavebník usiluje o stanovisko vlastníka infrastruktury ještě před podáním žádosti o územní rozhodnutí/souhlas. Žalovaný rovněž zdůraznil, že soud nespáčil rozpor ani v tom, že stavebník požádal o vydání souhlasného stanoviska formou přípisu nazvaného „žádost o souhlas s napojením“ a nikoli formou „žádosti o vydání stanoviska podle ust. § 161 odst. 1

stavebního zákona“. Ze všech okolností je totiž zřejmé, co bylo účelem žádosti stavebníka (získat stanovisko vlastníka infrastruktury pro účely stavebního řízení).

[19] K posledně uvedenému vyjádření žalovaného cítila žalobkyně potřebu se vyjádřit další replikou, která byla soudu doručena dne 26. 10. 2017. V ní žalobkyně předně uvedla, že dovolávání se rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 12. 2016, č. j. 29 A 45/2014-66, žalovaným je nedůvodné a nemá oporou v platné právní úpravě. Interpretace předmětného rozsudku žalovaným je účelová, přičemž navíc není možné vyloučit ani změnu právního názoru soudu a odklonění se od dosavadního názoru nesprávného. Dezinterpretace názoru Krajského soudu v Brně se žalovaný dopustil svými výklady týkajícími se § 161 odst. 1 stavebního zákona a smyšlenkou je také závěr, že bylo naprosto zřejmé, co bylo účelem žádosti stavebníka. I kdyby totiž dle žalobce bylo možné s vynaložením maximální míry fantazie vyložit developerovu „*žádost o souhlas s napojením*“ jako „*žádost o vydání stanoviska podle § 161 odst. 1 stavebního zákona*“, bylo by nutné dovodit, že odůvodnění napadených správních rozhodnutí v tomto směru nic neobsahují a jsou jen následným racionalizováním. I další závěry ve vztahu k § 161 odst. 1 stavebního zákona, které žalovaný uvedl ve svém vyjádření ze dne 14. 8. 2017, jsou nesprávné. Výroky rozhodnutí správních orgánů jsou nezákonné, neboť hodnotí jednání žalobkyně jako správní delikt nikoli dle zákona o vodovodech a kanalizacích, ale dle stavebního zákona, když neposkytnutí informace dle § 161 odst. 1 stavebního zákona je správním deliktem jen dle tohoto zákona. Výroky napadených rozhodnutí nemají oporu v jejich odůvodněních a napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno nepříslušným správním úřadem (příslušným mělo být Ministerstvo pro místní rozvoj). Žalobkyně také dodává, že žádný investor nepotřebuje pro své účely souhlasné stanovisko vlastníka vodovodů a kanalizací pro veřejnou potřebu s budoucím napojením či připojením vodovodu (a)nebo kanalizace, neboť mu to platná právní úprava neukládá. Povinnost podávat stanoviska ve věcech vodovodů a kanalizací se týká pouze navrhovaných přeložek vodovodu a navíc stanoviskem vlastníka vodovodů a kanalizací pro veřejnou potřebu není stavební úřad vázán; proto ani absence nyní vyžadovaného písemného souhlasu neznamena neumožnění napojení provozně souvisejících vodovodů a kanalizace. Developer (společnost UNIVERZ) v daném případě nesprávně neuplatnil postup dle § 161 odst. 1 stavebního zákona a správní orgány, namísto toho, by jej poučily o správném postupu, hájí jeho zájmy. Krajský soud v Brně by také měl s ohledem na výše uvedené vysvětlit závěr vyjádření v odstavci [34] jeho rozsudku ze dne 20. 12. 2016, č. j. 29 A 45/2014-66.

IV. Ústní jednání

[20] Při ústním jednání dne 7. 11. 2017, z něhož se žalovaný omluvil, žalobkyně upozornila na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 12. 2016, č. j. 29 A 45/2014-66. Poukázala na to, že i nyníjším případě se jedná prakticky o totožnou věc, nicméně je tu dán prostor pro přehodnocení právního názoru soudu. Žalobkyně zmínila především odstavce [34] a [35] zmíněného rozsudku. Ve své argumentaci, která v podstatě navazovala na stanovisko (resp. je přebírala) obsažené v doplnění žaloby ze dne 26. 10. 2017, zdůraznila, že nebylo prokázáno, že by společnost UNIVERZ požádala o informaci dle § 161 stavebního zákona, nýbrž že požádala o souhlas dle § 8 odst. 4 a 5 zákona o vodovodech a kanalizacích a tak to pochopila i žalobkyně. Správní řízení přitom nebylo vedeno pro správní delikt dle § 161 odst. 1 ve spojení s § 181 odst. 4 písm. a) stavebního zákona. Také nebylo prokázáno, že by bylo zahájeno nějaké řízení, v němž by jmenovaná společnost potřebovala stanovisko ve smyslu §

86 odst. 2 písm. c) stavebního zákona. S ohledem na uvedené nemohlo dojít k deliktnímu jednání dle žádného zákona, kdy navíc stavební úřad pro rozhodování o žádosti o územní rozhodnutí není stanoviskem vlastníka infrastruktury vázán. Pokud by přitom žádost společnosti UNIVERZ byla kvalifikována jako žádost dle § 161 odst. 1 stavebního zákona, nemohla by být žalobkyně trestána dle zákona o vodovodech a kanalizacích. Jednání žalobkyně nenaplňuje znaky žádného přestupku (správního deliktu) a nelze ji proto trestat, stejně tak jako není možné znaky deliktu a jeho skutkovou podstatu pouze dovozovat z „ducha zákona“, bez dostatečné opory ve výslovném textu zákona. Pokud správní orgány chtěly poskytnout pomoc developerovi, mohly tak učinit tak, že by ho poučily o možnosti podat si žádost o informaci dle § 161 odst. 1 stavebního zákona, a ne žalobkyni namísto toho nesmyslně a opakovaně trestat.

V. Posouzení věci soudem

[21] Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[22] Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně je vlastníkem vodovodu a kanalizace pro veřejnou potřebu, přičemž provozovatelem vodovodu je společnost Brněnské vodárny a kanalizace, a. s., a provozovatelem kanalizace je sama žalobkyně. Společnost UNIVERZ building s. r. o. dne 4. 9. 2013 podala u žalobkyně žádost o souhlas s připojením vodovodních přípojek pro obytný soubor 7 rodinných domů „K Pegasu“ v Moravanech u Brna a dne 19. 2. 2014 podala žádost o souhlas s napojením kanalizace pro veřejnou potřebu pro tentýž obytný soubor 7 rodinných domů. Dále bylo zjištěno, že ze strany žalobkyně bylo dopisem ze dne společnosti UNIVERZ sděleno, že nevidí žádný věcný ani právní důvod pro to, aby jakkoli rozhodovala a tím méně aby rozhodla o žádosti společnosti UNIVERZ o napojení vodovodu či kanalizace, které zatím nebyly stavebně povoleny a neexistují.

[23] Podle § 8 odst. 4 zákona o vodovodech a kanalizacích vlastníci vodovodů nebo kanalizací, jakož i vlastníci vodovodních řadů, vodárenských objektů, kanalizačních stok a kanalizačních objektů provozně souvisejících, jsou povinni umožnit napojení vodovodu nebo kanalizace jiného vlastníka, pokud to umožňují kapacitní a technické možnosti. Současně uzavřou vlastníci těchto vodovodů a kanalizací písemnou dohodu podle odstavce 3. Možnost napojení k zabezpečení dodávek pitné vody nebo odvádění odpadních vod nesmí být podmiňována vyžadováním finančních nebo jiných plnění. Náklady na realizaci napojení vodovodu nebo kanalizace hradí vlastník, jemuž je umožněno napojení vodovodu nebo kanalizace.

[24] Podle § 8 odst. 5 téhož zákona vlastník vodovodu nebo kanalizace, popřípadě provozovatel, pokud je k tomu vlastníkem zmocněn, je povinen umožnit připojení na vodovod nebo kanalizaci a dodávat pitnou vodu nebo odvádět odpadní vody a čistit odpadní vody, pokud to umožňují kapacitní a technické možnosti těchto zařízení. Připojení vodovodní nebo kanalizační přípojky a uzavření smlouvy o dodávce pitné vody nebo odvádění i čištění odpadních vod nesmí být podmiňovány vyžadováním finančních nebo jiných plnění. Náklady na realizaci vodovodní přípojky na vodovod nebo kanalizační přípojky na kanalizaci hradí

osoba, které je umožněno připojení. Materiál na odbočení přípojek a uzávěr vodovodní přípojky hradí vlastník vodovodu nebo kanalizace.

[25] Podle § 33 odst. 2 písm. f) citovaného zákona právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako vlastník vodovodu nebo kanalizace dopustí správního deliktu tím, že neumožní napojení vodovodu nebo kanalizace jiného vlastníka podle § 8 odst. 4, a podle § 33 odst. 3 písm. a) právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako vlastník vodovodu nebo kanalizace nebo jako provozovatel dopustí správního deliktu tím, že neumožní připojení na vodovod nebo kanalizaci podle § 8 odst. 5.

[26] Skutkové podstaty správních deliktů, za které byla žalobkyni uložena pokuta, spočívají v porušení povinností stanovených v ust. § 8 odst. 4 a 5 zákona o vodovodech a kanalizacích, z nichž vyplývá povinnost vlastníka vodovodního či kanalizačního řádu umožnit napojení nebo připojení k vodovodu nebo kanalizaci, nebrání-li tomu kapacitní nebo technické možnosti.

[27] Žalobkyni lze přisvědčit v tom, že zákon o vodovodech a kanalizacích vlastníkům vodovodů a kanalizací výslovně neukládá povinnost vydávat písemné souhlasy s napojením vodovodů. Skutečnost, že není zákonem stanoveno, jakou formou má dojít ke splnění povinnosti umožnit napojení a připojení vodovodů a kanalizací jiným subjektům, však neznamená, že je vlastník této povinnosti zproštěn. Soud má za to, že v případě, že je vlastník vodovodu či kanalizace požádán o to, aby umožnil napojení nebo připojení na jím vlastněný řád, je jeho povinností toto napojení či připojení umožnit (za splnění zákonem stanovených podmínek kapacitních a technických možností), přitom musí navenek projevit vůli o tom, že toto napojení či připojení umožní, resp. o tom, že toto napojení či připojení není z technických či kapacitních důvodů možné. Zákon sice nestanoví žádnou konkrétní formu, lze však oprávněně požadovat, aby vůle vlastníka byla jednoznačně vyjádřena. Formy stanoviska vlastníka mohou být různé, z logiky věci je však zřejmé, že povinnost umožnit napojení nebo připojení znamená povinnost vydat kladné stanovisko, kladný projev vůle, tedy právě souhlas s připojením/napojením vodovodu či kanalizace (pokud to umožňují kapacitní a technické možnosti). Ke splnění povinnosti umožnit napojení nebo připojení vodovodu či kanalizace tedy rozhodně nepostačí nečinnost vlastníka s tvrzením, že napojení či připojení strpí, tedy že mu nebude bránit. K obdobnému závěru dospěl při posouzení téže právní otázky rovněž Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 2. 3. 2017, č. j. 11 A 68/2015-62, jehož názor byl potvrzen i rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2017, č. j. 4 As 77/2017-30).

[28] Shora uvedenou interpretaci zákonné povinnosti vlastníků vodovodů a kanalizací nelze považovat za protiústavně extenzivní, jak se domnívá žalobkyně, naopak tato odpovídá účelu a smyslu zákona, především ve vazbě na úpravu územního a stavebního řízení zákoně č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon); viz níže.

[29] Námitky, že skutková podstata správních deliktů podle ust. § 33 odst. 2 písm. f) a § 33 odst. 3 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích nemůže být naplněna neudělením písemného souhlasu s napojením kanalizace a s připojením vodovodních přípojek, nebo že následkem neudělení souhlasu není neumožnění napojení/připojení kanalizace/vodovodních přípojek, tedy soud neshledal důvodnými.

[30] Soud nepřisvědčil ani argumentaci žalobkyně, že není možné uvažovat o neumožnění napojení/připojení kanalizace a vodovodních přípojek, pokud žádná kanalizace ani vodovodní přípojky neexistovaly.

[31] Již v rozsudku ze dne 20. 12. 2016, č. j. 29 A 45/2014-66, v němž se zdejší soud zabýval toutéž právní otázkou mezi stejnými stranami jako v nyní projednávaném případě (pouze za jiné časové období) a od jehož závěrů neshledal důvod se v tomto případě jakkoli odchylovat, bylo konstatováno, že jak vodovodní přípojka, tak kanalizace jsou stavbami (§ 2 odst. 2 a § 3 odst. 1 zákona o vodovodech a kanalizacích), kanalizace je dokonce vodním dílem [§ 55 odst. 1 písm. c) vodního zákona]. Kanalizace vyžaduje územní rozhodnutí, u vodovodní přípojky postačí územní souhlas [§ 79 odst. 2, § 96 odst. 2 písm. a) a § 103 odst. 1 písm. e) bod 10 stavebního zákona].

[32] Podle § 86 odst. 2 písm. c) stavebního zákona, ve znění účinném od 1. 1. 2013, k žádosti o vydání územního rozhodnutí žadatel připojí stanoviska vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem. Stejnou přílohu musí obsahovat i žádost o územní souhlas [§ 96 odst. 3 písm. c) stavebního zákona]. Přestože zákon v citovaném ustanovení používá výraz „stanoviska“ vlastníků, je z podstaty věci zřejmé, že musí jít o „souhlasná stanoviska“, tj. souhlasy vlastníků infrastruktury k zamýšleným zásahům do ní. [viz komentář k § 86 odst. 2 písm. c) stavebního zákona in: Malý, S. *Stavební zákon. Komentář*. Dostupné v ASPI pod ASPI ID: KO183_2006CZ. (Právní stav komentáře je ke dni 1. 1. 2013)].

[33] Podle ust. § 161 odst. 1 stavebního zákona jsou vlastníci technické infrastruktury povinni vést o ní evidenci, která musí obsahovat polohové umístění a ochranu, a v odůvodněných případech, s ohledem na charakter technické infrastruktury, i výškové umístění. Na žádost pořizovatele územně analytických podkladů, územní studie nebo územně plánovací dokumentace, obecního úřadu, žadatele o vydání regulačního plánu nebo územního rozhodnutí, stavebníka nebo osoby jím zmocněné sdělí vlastník technické infrastruktury ve lhůtě do 30 dnů údaje o její poloze, podmínkách napojení, ochrany a další údaje nezbytné pro projektovou činnost a provedení stavby. Porušením této povinnosti se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako vlastník technické infrastruktury dopustí správního deliktu, za nějž se uloží pokuta do 500 000 Kč [dle § 181 odst. 4 písm. a) stavebního zákona ve znění účinném od 1. 1. 2013 do 30. 6. 2017].

[34] Při výkladu uvedených ustanovení nutno vycházet z premisy, že je zde rozumný zákonodárce a jednotný, konzistentní právní řád. V takové situaci nutno výše uvedené interpretovat následujícím způsobem. Ten, kdo usiluje o výstavbu kanalizace a vodovodní přípojky, musí k žádosti o vydání územního rozhodnutí/územního souhlasu přiložit mj. souhlasné stanovisko vlastníka technické infrastruktury (zde vodovodu a kanalizace), je-li v dané lokalitě takový. Je logické, že tuto povinnou přílohu se bude zájemce o výstavbu snažit získat ještě před podáním žádosti o územní rozhodnutí/souhlas, aby uvedená žádost byla pokud možno co nejdříve úplná a stavební úřad o ní mohl rozhodnout.

[35] Ačkoliv stavební zákon výslovně neuvádí, že by stanovisko požadované jako příloha žádosti o územní rozhodnutí/souhlas bylo současně sdělením ve smyslu shora citovaného § 161 odst. 1 stavebního zákona, lze dospět k závěru, že § 161 odst. 1 se na uvedené

stanovisko ve smyslu § 86 odst. 2 písm. c) i § 96 odst. 3 písm. c) stavebního zákona vztahuje, a to i před podáním žádosti o územní rozhodnutí/souhlas. Opačný výklad by postrádal logiku. Ustanovení § 161 stavebního zákona totiž skýtá (či skýtal) důležitý mantinel – třicetidenní lhůtu a implicitně sankci za její překročení. Je evidentní, že sdělení vlastníka stávající technické infrastruktury k možnostem napojení má největší význam především coby stanovisko (příloha) k žádosti o územní rozhodnutí/souhlas. Nedávalo by smysl, aby pro vydání dotčeného stanoviska nebyla žádná lhůta, resp., aby tato lhůta byla použitelná až po podání (neúplné) žádosti o územní rozhodnutí/souhlas, zatímco pro jakousi neurčitou žádost o možnostech napojení by tato lhůta platila [k tomu viz shodně komentář k § 8 zákona o vodovodech a kanalizacích, bod 28 in: Rubeš, P. *Zákon o vodovodech a kanalizacích. Komentář*. Dostupné v ASPI pod ASPI ID: KO274_2001CZ (Právní stav komentáře je ke dni 1. 7. 2017)].

[36] Pokud žádost o vydání územního rozhodnutí/souhlas tuto přílohu postrádá, stavební úřad žadatele vyzve k doplnění žádosti. Nevyhoví-li žadatel této výzvě, stavební úřad správní řízení zastaví (viz např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 7. 2015, č. j. 31 A 49/2012-104).

[37] Neposkytne-li tedy vlastník technické infrastruktury své stanovisko včas, znemožní tak samo napojení, resp. připojení na technickou infrastrukturu, neboť bez potřebného územního rozhodnutí/souhlasu nelze novou technickou infrastrukturu vybudovat, a tedy ani napojit/připojit. Tento závěr lze učinit bez ohledu na splnění dalších podmínek pro vydání územního rozhodnutí, neboť bez přiložení kladného stanoviska vlastníka technické infrastruktury napojení/připojení kanalizace nebo vodovodu není možné v žádném případě.

[38] Ačkoli žalobkyně namítala, že třetí osoba v daném případě neuplatnila vůči žalobkyni žádost o stanovisko vlastníka veřejné technické infrastruktury ve smyslu ust. § 161 odst. 1 stavebního zákona, žádost o napojení/připojení k vodovodu anebo kanalizaci, ať už je podána před podáním žádosti o územní rozhodnutí/souhlas nebo po jejím podání, je nutné vnímat jako žádost dle § 161 stavebního zákona, a proto se k ní váže třicetidenní lhůta. Žalobkyni lze přisvědčit v tom, že pokud takto oslovený vlastník stávající infrastruktury ve stanovené lhůtě nesdělí informace o podmínkách napojení/připojení, dopouští se správního deliktu dle § 181 odst. 4 písm. a) stavebního zákona (ve znění účinném v rozhodné době), na základě čehož nelze automaticky konstatovat spáchání správních deliktů podle zákona o vodovodech a kanalizacích. Deliktní odpovědnost plynoucí z nesplnění povinností uložených § 8 odst. 4 a 5 zákona o vodovodech a kanalizacích nastává později a v jiné kvalitě, totiž až prostá nečinnost spočívající v nesdělení informace v zákonné lhůtě přeroste v nečinnost kvalifikovanou, např. s důsledkem zmaření investičního záměru tazatele. V tomto ohledu lze ovšem o spáchání uvedených deliktů žalobkyni v daném případě hovořit, jelikož, jak bylo uvedeno shora, v případě neposkytnutí (kladného) stanoviska vlastníka technické infrastruktury nelze vydat územní rozhodnutí/územní souhlas, v důsledku čehož nelze připojení/napojení vodovodu a kanalizace provést.

[39] Lze tedy shrnout, že právní názor žalobkyně je mylný, protože k porušení povinností dle § 8 odst. 4 a odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích může dojít i ve fázi před zahájením územního řízení, resp. před vybudováním nového vodovodu a kanalizace, příp. jejich přípojek.

[40] Neobstojí ani argumentace, že věc nespadá do věcné působnosti správního orgánu prvního stupně ani žalovaného, jelikož tyto nejsou příslušné k vedení řízení dle stavebního zákona. Ze správního spisu nevyplývá, že by správní orgány vedly řízení o umístění nebo o povolení stavby, čímž by mohly překročit zákonem stanovenou věcnou působnost. Pokud správní orgány v napadeném rozhodnutí odkazovaly na stavební zákon či zákon o vodách, v tomto postupu nelze shledat žádné pochybení. Ust. § 8 odst. 4 a 5 zákona o vodovodech a kanalizacích nelze posuzovat izolovaně a naopak je nutno jej aplikovat a vykládat ve vzájemné souvislosti jak se zákonem o vodách, tak především se stavebním zákonem, neboť, jak bylo uvedeno výše, umožnění napojení/připojení na vodovod nebo kanalizaci má význam nejčastěji právě v souvislosti s (budoucím) řízením podle stavebního zákona.

[41] Na závěrech soudu nemůže nic změnit ani poměrně rozsáhlá argumentace uvedená v replice žalobkyně doručená soudu dne 26. 10. 2017; zároveň soud nemá důvod se odchýlit od závěrů, které formuloval ve svém rozsudku ze dne 20. 12. 2016, č. j. 29 A 45/2014-66, když i v nynější věci dospívá ke shodným soudům. Konkrétně tak k předmětné replice (resp. k obsahu přednesu formulovaného v rámci ústního jednání, který navazoval na danou repliku), která je v jistém smyslu polemikou s několika větami uvedenými ve vyjádření žalovaného ze dne 14. 8. 2017 uvádí následující:

[42] Na základě obsahu správního spisu považuje soud za zjevné, o co stavebník v dané věci žalobkyni žádal. Jednalo se o souhlas s napojením/připojením ve smyslu § 8 odst. 4 a 5 zákona o vodovodech a kanalizacích. Jak již bylo uvedeno shora, stejně jako v rozsudku zdejšího soudu ze dne 20. 12. 2016, č. j. 29 A 45/2014-66, žádost o napojení/připojení k vodovodu anebo kanalizaci, ať už je podána před podáním žádosti o územní rozhodnutí/souhlas nebo po jejím podání, je nutné vnímat jako žádost dle § 161 stavebního zákona. V těchto souvislostech soud opětovně a výslovně odkazuje na závěry odborné literatury, s nimiž se shoduje, dle kterých „[o]slovený vlastník musí odpovědět na žádost zájemce o napojení ve lhůtě 30 dnů (§ 161 odst. 1 věty druhé stavebního zákona, viz slova "podmínkách napojení"). Pro počátek běhu lhůty bude rozhodující den doručení žádosti obsahující úplné podklady pro její posouzení. Prodlení s odpovědí na žádost je přestupkem, resp. správním deliktem podle stavebního zákona. Z prodlení osloveného vlastníka nelze usuzovat na zamítnutí žádosti. Přestupek či správní delikt spočívající v tom, že vlastník neumožní napojení vodovodu nebo kanalizace jiného vlastníka [viz § 32 odst. 2 písm. f) a § 33 odst. 2 písm. f)], nastane až později, až prostá nečinnost přeroste v nečinnost s důsledkem zmaření investičního záměru tazatele. Na neumožnění napojení bude možné usuzovat až tehdy, pokud prodlení trvá delší dobu, zejm. přijde-li díky prodlení žadatel o možnost čerpání dotace, bude-li muset zásadně měnit harmonogram prací apod.“ (komentář k § 8 zákona o vodovodech a kanalizacích, bod 28 in: Rubeš, P., op. cit.). „Samostatnou kategorií v rámci náležitostí žádosti o vydání územního rozhodnutí tvoří stanoviska vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury v dosavadní (dřívější) terminologii, tzv. správců sítí. „Velká novela“ doplňuje, že jde o stanoviska „k možnosti a způsobu napojení nebo podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem“. Přestože zákon v komentovaném ustanovení používá výraz „stanoviska“, je z podstaty věci nepochybné, že musí jít o „souhlasná stanoviska“, tj. souhlasy vlastníků infrastruktury k zamýšleným „zásahům“ do ní.“ (komentář k § 86 odst. 2 písm. c) stavebního zákona in: Malý, S., op. cit.). Citované pasáže se dotýkají a

dávají odpověď na některé žalobkyniny námitky terminologického charakteru týkající se pojmů „stanovisko“, „souhlas“ a „informace“.

[43] Ve shora uvedeném smyslu není relevantní ani argumentace žalobkyně týkající se pojmu „stanovisko“ dle § 9 odst. 4 zákona o vodovodech a kanalizacích, kdy dané ustanovení řeší jinou otázku, než která je předmětem nynějšího řízení (nyní se nejedná o přeložku vodovodu nebo kanalizace a ani o stanovisko provozovatele vodovodu nebo kanalizace).

[44] K rozdílu mezi deliktní odpovědností za správní delikt dle § 181 odst. 4 písm. a) stavebního zákona (v souvislosti s nesplněním povinnosti dle § 161 odst. 1 stavebního zákona) a deliktní odpovědností plynoucí z nesplnění povinností uložených § 8 odst. 4 a 5 zákona o vodovodech a kanalizacích, se soud již rovněž vyjádřil výše. Soud také dodává, že s odkazem na dřívější judikaturu, např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 7. 2015, č. j. 31 A 49/2012-104 (dle něhož pokud žádost o vydání územního rozhodnutí/souhlasu tuto přílohu postrádá, stavební úřad žadatele vyzve k doplnění žádosti; nevyhoví-li žadatel této výzvě, stavební úřad správní řízení zastaví), považuje za zodpovězený dotaz žalobkyně po vysvětlení závěrů vyslovených v odstavci [34] svého rozsudku ze dne 20. 12. 2016, č. j. 29 A 45/2014-66. V těchto souvislostech považuje soud za nepřipadný rovněž odkaz žalobkyně na § 89 odst. 5 (žalobkyně zřejmě měla na z hlediska rozhodného účinného znění na mysli ustanovení § 89 odst. 6 stavebního zákona) či § 114 odst. 3 stavebního zákona, z nichž žalobkyně dovozuje, „stanoviskem“ vlastníka vodovodu nebo kanalizace není stavební úřad vázán, neboť tato ustanovení řeší zcela jinou problematiku.

[45] Soud neshledal důvodnou ani námitku, že v řízení nebyl proveden žádný důkaz o tom, že by bylo v předmětné věci zahájeno nějaké územní či stavební řízení. Jak již bylo uvedeno, souhlasné stanovisko vlastníka technické infrastruktury je nutno přiložit již k žádosti o vydání územního rozhodnutí/územního souhlasu, je tedy logické, že tuto povinnou přílohu se zájemce o výstavbu snaží získat ještě před jejím podáním. Je přitom pochopitelné, že dokud stavebník stanovisko vlastníka technické infrastruktury neobdržel, nepodal ani žádnou žádost, kterou by došlo k zahájení řízení, neboť by s ohledem na chybějící stanovisko nemohl očekávat úspěch ve věci. Protože k porušení povinností dle ust. § 8 odst. 4 a 5 zákona o vodovodech a kanalizacích může dojít již ve fázi před zahájením řízení podle stavebního zákona, je otázka, zda bylo nějaké územní nebo stavební řízení zahájeno, pro účely řízení o správním deliktu podle zákona o vodovodech a kanalizacích irrelevantní. Proto by bylo nadbytečné za účelem zjištění této skutečnosti provádět jakékoli dokazování. V této souvislosti soud nemohl přisvědčit ani námitkám nedostatečně provedeného dokazování spočívajícího v tom, že se správní orgán nezabýval částí výsledku svědkyně J. V., která se týkala územního řízení, nebo že si správní orgány nevyžádaly zprávu o probíhajících územních a stavebních řízeních stavebníka.

[46] Pokud žalobkyně namítala, že záměr společnosti UNIVERZ není v souladu s územním plánem, soud konstatuje, že otázka souladu stavby s územním plánem je posuzována stavebními úřady v územním a stavebním řízení, k posouzení této otázky však nebyly příslušné ani správní orgány rozhodující v nyní projednávaném řízení, ani žalobkyně jako vlastník technické infrastruktury. I kdyby byl záměr stavebníka v rozporu s územním plánem, tato skutečnost nemohla být důvodem k nevydání souhlasného stanoviska podle ust. § 8 odst. 4 a 5 zákona o vodovodech a kanalizacích, neboť jediným zákonným důvodem pro případné

negativní stanovisko vlastníka vodovodu či kanalizace je skutečnost, že napojení neumožňují kapacitní nebo technické možnosti.

[47] Co se týče námitky, že výrok a odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou v rozporu, soud má za to, že se nejedná o rozpor, ale pouze o specifikaci, jakým konkrétním způsobem jednání žalobkyně založilo nemožnost napojení zamýšlené stavby na vodovod a kanalizaci.

[48] K námitce, že správní orgán nevyhodnotil důvodnost výzvy žalobkyně společnosti UNIVERZ a nesrozumitelnost žádosti společnosti UNIVERZ ze dne 17. 2. 2014, lze uvést, že z dopisu stavebníka ze dne 17. 2. 2014 (viz příloha č. 2 správního spisu) jednoznačně vyplývá, že se jedná o žádosti o napojení na kanalizaci, zatímco předchozí žádosti ze dne 2. 9. 2013 (viz příloha č. 3 správního spisu) se týká připojení na vodovod. Bylo tedy zřejmé, že se jednalo o dvě různé žádosti, kterými se stavebník domáhal jak souhlasu s napojením na kanalizaci, tak souhlasu s připojením přípojek vody na vodovod pro veřejnou potřebu.

[49] Konečně soud nepřisvědčil ani námitce, že dokazování listinami nebylo provedeno v souladu se zákonem. Předně je nutno zdůraznit, že žalobkyně nijak neupřesnila, u kterých listin mělo k namítanému pochybení dojít, námitka proto nemůže obstát především pro svou nekonkrétnost. Všechny listiny, které byly podkladem pro vydání rozhodnutí, byly navíc součástí správního spisu, do něhož měla žalobkyně právo nahlížet (této možnosti i dne 3. 6. 2015 využila), není tedy zřejmé, jakým způsobem by mohla být žalobkyně zkrácena na svých procesních právech (k tomu např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014-53, a ze dne 10. 7. 2014, č. j. 6 As 81/2014-65, či ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012-40).

VI. Závěr a náklady řízení

[50] Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

[51] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročež mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 7. listopadu 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu